FREE CINEMA 38

29 NOEMBPIOY 2012

MOI JE SUIS QUOI POUR TOI?

29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2012

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΣΩΜΑ ΜΕ ΣΩΜΑ

ΑΝ...

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΘΡΥΛΟΙ

ΜΑΡΙΟΝ ΚΟΤΙΠΙΑΡ

ΜΑΤΙΑΣ ΣΕΝΕΡΤΣ

ΕΠΙΣΗΜΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΑΝΝΩΝ 2012

ΣΩΜΑ ΜΕ ΣΩΜΑ

DE ROUILLE ET D'OS

ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΟΥ
ΖΑΚ ΟΝΤΙΑΡ

SCENARIO THOMAS BIDEGAIN D'APRÈS JACQUES AUDIARD D'APRÈS DE ROUILLE ET D'OS DE CRAIG DAVIDSON (EDITIONS ALBIN MICHEL) IMAGE STÉPHANE FONTAINE MONTAGE JULIETTE WELFLING MUSIQUE ORIGINALE ALEXANDRE DESPLAT DÉCORS MICHEL BARTHÉLÉMY SON BRIGITTE TAILLANDIER MIXAGE JEAN-PAUL HURIER COSTUMES VIRGINIE MONTEL CASTING RICHARD ROUSSEAU PRODUCTEUR DÉLÉGUÉ MARTINE CASSINELLI UNE COPRODUCTION RAYMOND PRODUCTIONS, PAGE 114, FRANCE 2 CINÉMA, LES FILMS DU FLEUVE, ROTOFRIGO DISSOLVE, LUMIÈRE ET LUNAMME AVEC LA PARTICIPATION DE CANAL+ – CINÉ+ – FRANCE TÉLÉVISIONS – CENTRE DU CINÉMA DE LA FÉDÉRATION WALLONIE-BRUXELLES – TV5MONDE – FINDUS AUDIOVISUEL FLAMAND AVEC LE SOUTIEN DE LA RÉGION PROVENCE ALPES CÔTE D'AZUR – DÉPARTEMENT DES ALPES-MARITIMES EN PARTENARIAT AVEC LE CNC – LA WALLONIE – CASA MARIA PICTURES – TEDIA DISTRIBUTION SALES EN FRANCE UGC

SPENTZOSFILM

Seven FILMS

© 2012 JAMY NOT PRODUCTIONS - PAGE 114 - FRANCE 2 CINÉMA - LES FILMS DU FLEUVE - LUNAMME

PHOTOS : STÉPHANIE BRAUN / JAMY NOT PRODUCTIONS

29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2012

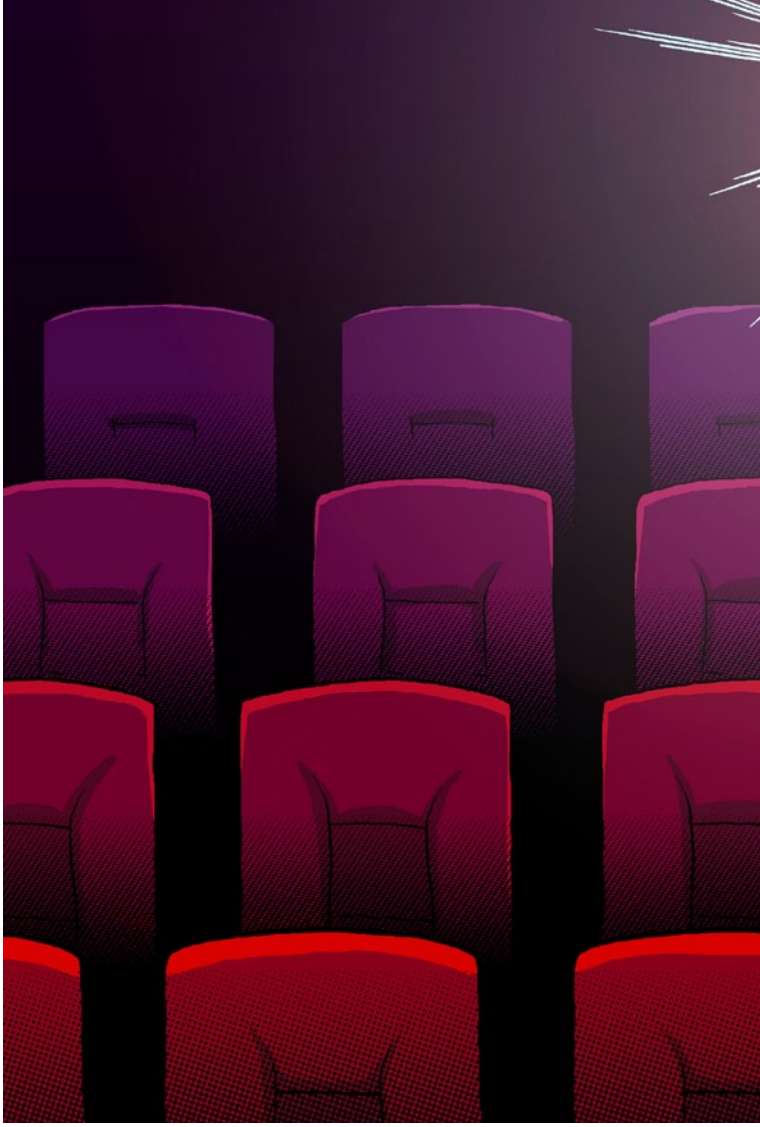

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #38
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ιωάννα Παπαγεωργίου
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2012 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Πριν από λίγα χρόνια, ο Αντώνης Στεργιάκης μου έδειξε μια παλιά φωτογραφία του, από την εποχή που δούλευε στον Άτταλο της Νέας Σμύρνης. Έπαθα σοκ. Ήταν ένα από αυτά τα δυνατά flashback - σφαλιάρες της στιγμής, που σε διακτινίζουν στο παρελθόν μεμιάς! Γυρίζω προς το Δημήτρη και το Γιώργο και τους λέω, «Ο πατέρας σας μου είχε ρίξει 'πόρτα' όταν ήμουν μικρός!» και αμέσως έρχονται φευγαλέες εικόνες εκείνης της αυστηρής φιγούρας πίσω από το τζάμι του ταμείου, που με κοίταζε με άγριο μάτι όποτε δοκίμαζα να μπω σε ακατάλληλη ταινία...

«Πατέρα» και «μπαμπά» τον φώναζα, πια, όποτε περνούσα από την Κοραή και είχα λίγο χρόνο να δω την οικογένεια Στεργιάκη, στην πιο αγαπημένη «υπόγα» του πολύπαθου κέντρου. Το «Αντώνης» δε μου έβγαινε! Ο κύριος Στεργιάκης ήταν το father figure που αναλάμβανε την κηδεμονία σου με το που θα έμπαινες στην όποια αίθουσά του, από το Ελυζέ μέχρι το Άστυ. Πάντα... «με αγάπη». Το αγάπησε το επάγγελμα, όσο λίγοι «σινεματζήδες» στην Αθήνα. Έφτασε να διανέμει και ταινίες, μαζί με τα παιδιά του, και να «χτυπάει» και σοβαρά βραβεία από όλα τα Φεστιβάλ του εξωτερικού. Αυτό που έμενε για μένα στο τέλος, όμως, ήταν η φιγούρα του «μπαμπά», που λες και σου άφηνε το χέρι στην είσοδο, για να μπεις στην «άλλη πλευρά» και να **ζήσεις** το σινεμά.

Ο μοναδικός Αντώνης Στεργιάκης έφυγε από τη ζωή το περασμένο Σάββατο, σε ηλικία 75 ετών. Χαρούμενος, πιστεύω. Γιατί μεγάλωσε πολλά παιδιά σε τούτη την πόλη. Με το ίδιο μεράκι για το σινεμά, στο οποίο αφοσιώθηκε σε ολόκληρη τη ζωή του. Θα τον θυμόμαστε πάντα, θα μοιραζόμαστε τις ιστορίες του, θα διαιωνίζουμε τις αναμνήσεις που έχουμε από στιγμές μαζί του, θα τον κρατήσουμε εδώ, κοντά μας. Και θα τα ξαναπούμε σε κάποια «προσεχώς»...

Ηλίας Φραγκούλης

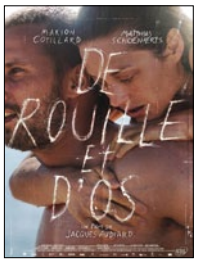

ΣΩΜΑ ΜΕ ΣΩΜΑ (2012)

(DE ROUILLE ET D' OS)

★★½☆☆

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Ζακ Οντιάρ

Καστ
Μαριόν Κοτιγιάρ,
Ματίας Σχούναρτς,
Αρμάν Βερντίρ,
Σελίν Σαλέτ

Διάρκεια
120'

Διανομή
SEVEN FILMS

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Άνευ συζύγου πατέρας, με σοβαρά προβλήματα θυμού, το ρίχνει στην πυγμαχία για να εξασφαλίσει ένα καλύτερο μέλλον στο γιο του, αλλά, τελικά, σωτήριος χάρη του αποδεικνύεται η σχέση του με την άνευ ποδιών, πρώην εκπαιδεύτρια φαλαινών δολοφόνων, Στεφανί.

Ο Οντιάρ («Κοίτα τους Άντρες Όταν Πέφτουν», «Ένας Πολύ Διακριτικός Ήρωας», «Πάνω στα Χείλη Μου», «Προφήτης») φτιάχνει ένα χαρακτηριστικά δικό του, ιδιοσυγκρασιακό και μελωδικό σινεμά, που πάλλεται με λυρικούς, κι όμως τόσο πραγματικούς ρυθμούς, συνταιριάζοντας, αποδομώντας, αναδομώντας και επαναπροσδιορίζοντας τα κινηματογραφικά είδη (το μελόδραμα, το ρομαντικό και το κοινωνικό δράμα, εδώ), για να σε διαπεράσει ως το μεδούλι με ένα κοφτερό, ακατέργαστο, αμετάκλητο κομμάτι αληθινής ζωής. Συχνά ατελές, και δη βαθιά ανθρώπινο και αφοπλιστικά συγκινητικό.

Αντλώντας, αυτή τη φορά, επιλεκτικά έμπνευση από την ομότιτλη (με το γαλλικό και τον αγγλικό τίτλο του φιλμ, «Σκουριά και Κόκκαλο»), εξαιρετικά σκληρή, αλογόκριτη και αφτιασίδωτη (όσον αφορά κάθε είδους, παράνομων και μη, σώμα με σώμα αγώνων επιβίωσης) συλλογή διηγημάτων του Κρεγκ Ντέιβιντσον, ο Οντιάρ κάνει και πάλι το δικό του. Φέρνει κοντά δύο εκ διαμέτρου αντίθετους ανθρώπους, αμφότερους... ακρωτηριασμένους (εκείνος συναισθηματικά, εκείνη σωματικά), για να ιχνηλατήσει και να υμνήσει, εμμέσως πλην σαφώς, το - ουκ ολίγο ρομαντικό ή ουτοπικό - δόγμα του «η ισχύς εν τη ενώσει». Βλέπει έτσι και πάλι φως στο τούνελ της ανθρώπινης ψυχής, ενώ για πρώτη, ίσως, φορά, κεντρομόλος δύναμη του κινηματογραφικού του σύμπαντος είναι μια γυναίκα - τσακισμένη, σκουριασμένη, αλλά επίμονη και σθεναρή.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι μια τύπισσα και της σκάει φάλαινα στα πόδια και την αφήνει... χωρίς πόδια! Και τα φτιάχνει με νταβραντισμένο γαμίκουλα, που είναι κακός μπαμπάς ανηλίκου. Κι ύστερα τους φταίει το τούρκικο, που' ναι βγαλμένο από τη ζωή...

Οι συντελεστές που εμπιστεύεται (πλην της οσκαρούχου και διεθνούς, πλέον, Κοτιγιάρ, ιδιαίτερης προσοχής αξίζει και ο αποκαλυπτικός Βέλγος, Σχούναρτς - όλα τα λεφτά στην υπέρ-εκτιμημένη αλλά αδύνατο να αγνοηθεί «Μοσχαροκεφαλή») τον δικαιώνουν και αυτή τη φορά, στο δημιουργικό... τανγκό του με την κάμερα, στα χέρια του Στεφάν Φοντέν, και το κελαριστό μοντάζ της Ζουλιέτ Γουελφλίνγκ, που ρέουν όλο χάρη από το μεγάλης ή μέσης απόστασης πλάνο / βλέμμα, μέχρι το extreme close-up, συνθέτοντας τις καλύτερες στιγμές του φιλμ. Όπως τότε, που εκείνος γίνεται τα πόδια της και την παίρνει στη πλάτη του, για να βγουν μαζί από τη θάλασσα, πριν την αφήσει σε μια ξαπλώστρα, οπότε η κάμερα έρχεται να ακουμπήσει στο γυμνό στήθος της, που γεμίζει σπιθαμή προς σπιθαμή την οθόνη, για να γευτούμε μαζί του τη γλυκιά, διεγερτική αλμύρα του θαλασσινού νερού και αέρα. Ή όταν η Στεφανί, στο μπαλκόνι, θυμάται τις χειρονομίες με τις οποίες «μιλούσε» στις φάλαινες και κάμερα και μοντάζ χορεύουν πέρα δώθε, έξω από τον προσωπικό της χώρο, αλλά και σε απόσταση αναπνοής από το δέρμα της, στο πρόσωπα και στα χέρια της, τώρα, που είναι καθηλωμένη στην αναπηρική καρέκλα, και πίσω στο χρόνο, όταν οι φάλαινες πετούσαν για χάρη της...

Οι παραπάνω, όμως, μαζί με καμιά χούφτα ακόμα σκηνές, δεν είναι απλά οι καλύτερες στιγμές του φιλμ. Είναι και οι μόνες λειτουργικές και δη ικανές να συγκινήσουν και να αφήσουν λίγο πιο βαθιά ίχνη στο θυμικό σου. Γιατί, δυστυχώς, η ισχυρή, λυτρωτική θηλυκή παρουσία στον πυρήνα της ιστορίας του, δεν αποτελεί τη μόνη πρωτιά που σημειώνει εδώ ο Οντιάρ. Και η άλλη «πρώτη φορά του» δεν είναι ούτε συνειδητή, ούτε καλοδεχούμενα φρέσκια, ούτε επιτυχής. Η Στεφανί και ο Αλί, βλέπεις, βγάζουν νόημα μαζί, αλλά όσα βιώνουν και τους εξελίσσουν χωριστά, και αταίριαστα φαντάζουν (εκπορευόμενα θαρρείς από δύο διαφορετικές ταινίες) και εκτός ισορροπίας σπρώχνουν το φιλμ.

Κόντρα στη δική της, τραγική σύγκρουση με τη μοίρα (το εργασιακό ατύχημα που της στοιχίζει τα πόδια της), το δικό του εθελού-

σιο παιχνίδι με τον κίνδυνο ενός σοβαρού (αυτο)τραυματισμού (σε παράνομους αγώνες πάλης), μοιάζει παράλογο, εγωιστικό και ανώριμο, έτσι βιαστικά και ακροθιγώς όπως προσεγγίζεται ο εσωτερικός, αόρατος πόνος / κίνητρό του. Τόσο, που όταν, στο δεύτερο μισό του, το φιλμ τρέχει (να προλάβει) να τον βρει στα ξένα, ως μέλος, πια, επίσημης, εθνικής ομάδας πυγμαχίας, μπορεί και να πέσεις από την καρέκλα σου από την αιφνίδια, σχεδόν ακατανόητη τροπή της αφήγησης (άσε που έχει και ελάχιστη σχέση με τον θεοσκότεινο, αρρωστημένο, ασυγχώρητο κόσμο που αποκαλύπτει ο Ντέιβιντσον στο βιβλίο του).

Κάπως έτσι, για πρώτη φορά, το χαρακτηριστικό, μελωδικό σινεμά του Οντιάρ δεν έχει αρμονία. Άνισο, αβέβαιο, αποσπασματικά ειλικρινές και συχνά πυκνά, παράφωνα επιτηδευμένο, πότε σε πιάνει από τον λαιμό και σε τραβά, αμαχητί, βαθιά μέσα στο σύμπαν του και πότε σε πετά, με τυφλές γροθιές, έξω μακριά, εκτός του. Πάντα ατελές, και δη περιστασιακά ανθρώπινο και εκνευριστικά απογοητευτικό.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Αν έχεις την υπομονή και την επιμονή να προσπεράσεις τους άνθρακες, για να εντοπίσεις και να εκτιμήσεις τους σκόρπιους, μικρούς αλλά ανεκτίμητους θησαυρούς αληθινής ανθρωπιάς που κρύβει αυτό το φιλμ στο (ουκ ολίγο) κουραστικά ανομοιογενές σύνολό του, μη διστάσεις. Οι υπόλοιποι μην... πείτε ότι δε σας προειδοποιήσαμε!

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΑΝ... (2012)

★★½☆☆

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Χριστόφορος Παπακαλιάτης

Καστ
Χριστόφορος Παπακαλιάτης,
Μαρίνα Καλογήρου,
Μάρω Κοντού,
Γιώργος Κωνσταντίνου,
Μαρία Σολωμού

Διάρκεια
111'

Διανομή
VILLAGE FILMS

του Ηλία Φραγκούλη

Ο Δημήτρης και η Χριστίνα γνωρίζονται από τύχη. Ερωτεύονται, φτιάχνουν τις ζωές τους από κοινού, γίνονται γονείς, συγκρούονται, συγχωρούν, δεν μπορούν να προχωρήσουν μαζί. Όχι απαραίτητα με αυτή τη σειρά. Ή και ποτέ, αν το timing δεν έφερνε έτσι τα πράγματα!

Στον ελληνικό κινηματογράφο σήμερα υπάρχουν δύο είδη: εκείνο του «καλλιτεχνικού», πιο ανεξάρτητου σινεμά και εκείνο των... εταιρειών διανομής! Το τελευταίο αποτελεί μια μετεξέλιξη του αποκαλούμενου «εμπορικού» κινηματογράφου και παράγεται με προδιαγραφές ανάλογες των «συνταγών» ή των προθέσεων της εκάστοτε εταιρείας. Στην περίπτωση της Village, τολμώ να δηλώσω πως το προϊόν είχε συχνότερα μια πιο «σοφιστικέ», σαλονάτη προοπτική, σε αντίθεση με το πιο... ωμό θέαμα μπαλαφάρας και λαϊκισμού που χαρακτήριζε άλλες εταιρείες διανομής (υπολήψεις και ονόματα δε θίγονται, αλίμονο!)...

Εξαιρώντας τις κωμωδίες με target group... **ολόκληρη** τη χώρα (σοβαρός παράγων) ή το «φρανκενσταϊνικό» παράδειγμα του «Τανγκό των Χριστουγέννων», οι παραγωγές της Village προσπάθησαν, τις περισσότερες φορές, να προσεγγίσουν ένα απόλυτα σημερινό κοινό, με έμφαση στις νεαρότερες ηλικίες που κυκλοφορούν σαν... αγέλη στα multiplex. Ενίοτε, διέκρινε κανείς και μια λανθάνουσα αναζήτηση σε genre, από το νεανικό, pop romance του «Alter Ego» (που χρεώθηκε άδοξα και σχεδόν ολοκληρωτικά επάνω του ο Σάκης Ρουβάς) μέχρι τη χιουμοριστική crime movie του «Bank Bang» (το πραγματικό διαμάντι της εταιρείας). Άσχετα από την καλλιτεχνική ή κριτική ματιά επάνω σε αυτές τις ταινίες, πολλοί παραγνώρισαν τη σημασία της ύπαρξής τους σε μια αγορά που χρειάζεται να βλέπει και κάτι μοντέρνο ή διαφορετικό, από τα στερεοτυπικά, προσβλητικά δείγματα παραγωγών που παραπέμπουν σε περασμένες δεκαετίες και ακόμη

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Είναι ο Παπακαλιάτης και μια γκόμενα και σου δείχνει πώς θα πήγαινε η σχέση τους κι έτσι και αλλιώς, το σκυλάκι γαμάει, άμα έχεις τέτοιον star δε γυρίζεις σαπίλα ρομάντζο, ρε φίλε, το ελληνικό «Μάρλεϊ» κάνεις, να πλαντάξει και ο ζωόφιλος λαός στο κλάμα!

ξεπληρώνουν το κακό που άφησαν πίσω τους τα... φανταριλίκια και το... τηλεοπτικά «ασφαλές» σεξ. Με τον ίδιο τρόπο, πολλοί θα εγκύψουν περισσότερο στα ελαττώματα του «Αν...», παρά στις αρετές ή την **αναγκαιότητα** του να βλέπουμε να γυρίζονται ταινίες όπως αυτή του Παπακαλιάτη.

Ειλικρινά, δε γνωρίζω απολύτως τίποτα για τις τηλεοπτικές σειρές του Χριστόφορου Παπακαλιάτη, πέραν του εσκεμμένου... κανιβαλισμού των θεατών τους (που, όμως, κατέληγε σε εντυπωσιακά νούμερα τηλεθέασης...), των c(λ)opyright σεναριακών «θεωριών συνωμοσίας» ή της επιδεικτικής χρήσης τραγουδιών, στοιχεία τα οποία **ουδέποτε** με απασχόλησαν, διότι ουδέποτε κάθισα να δω αυτές τις σειρές. Δε με αφορούσαν ποτέ. Άρα, δε θα μπορέσω να κρίνω το «Αν...» με γνώμονα εκείνες τις σειρές. Που, ειλικρινά, θα ήταν και άδικο, γιατί το φιλμ που είδα ουδεμία σχέση έχει με τηλεόραση. Και αυτό πρέπει να του το αναγνωρίσει κανείς.

Τώρα, αν στο σενάριό του ο Παπακαλιάτης έχει κατακλέψει στοιχεία από το «Sliding Doors», το «Los Amantes del Círculo Polar» ή το «Lola Rennt», για να αποδώσει στην ιστορία του τη διττή σημασία στις σχέσεις αυτού του φιλμικού ζευγαριού ή τα παιχνίδια της μοίρας και του τυχαίου που επηρεάζουν κάθε βήμα στη ζωή, προσωπικά, κάνω και τα στραβά μάτια, γιατί στο «Αν...» υπηρετούν μια βασική, κινηματογραφική αρχή που λέγεται **storytelling** και το έργο που είδα την υπακούει λειτουργικά. Αντιθέτως, αυτό που θα έπρεπε να καταλογίζει κανείς στον Παπακαλιάτη είναι το προβλέψιμο και η φλυαρία στη γραφή των διαλόγων, που χαντακώνουν τις σκηνές των δραματικών κορυφώσεων ή το άγχος να χωρέσουν σε μια ταινία οι ανατροπές και οι υποπλοκές πέντε - έξι ταινιών μαζί, λες και αυτή ήταν η πρώτη και μοναδική ευκαιρία του δημιουργού του φιλμ να δει τον εαυτό του σε credits στη μεγάλη οθόνη. Η οικονομία και οι «παύσεις» είναι λέξεις άγνωστες σε τούτο το σενάριο...

Δεν οφείλονται στη μη γνώση του μέσου από τον Παπακαλιάτη όλα αυτά. Σκηνοθετικά το' χει, φαίνεται ο κόπος της δουλειάς και της προσπάθειας, φαίνεται η υπερ-φιλόδοξη πρόθεσή του να «μεγεθύνει» την τηλεοπτική του πείρα στις ανάλογες, απαιτούμενες διαστάσεις του σινεμά. Και, για πρωτάρης,

αξίζει επαίνους. Η αφήγηση κυλάει, τα σκηνοθετικά ευρήματα αποτελούν ένα ευχάριστο κλείσιμο του ματιού, ο τρόπος που «παντρεύονται» μέσα στην πλοκή οι χαρακτήρες του «Η Δε Γυνή να Φοβήται τον Άνδρα» (1965) του Γιώργου Τζαβέλλα είναι θρασύτατα έξυπνος, το ίδιο και η «χημεία» της αίσθησης του παλιού ελληνικού σινεμά (μέσα στο νοσταλγικό περιβάλλον της Πλάκας) με το **σήμερα** μιας καθημερινότητας κρίσης της κοινωνίας στην οποία ζούμε, ρισκάροντας - με αυτό το τελευταίο - τον πολύτιμο παράγοντα της **διασκέδασης** του θεατή που βιώνει τόσο άμεσα το πρόβλημα, σε βαθμό... να μην έχει τα χρήματα για να πάει σινεμά και να δει το «Αν...»! Με μια λέξη, το λες και... αφέλεια. Αφέλεια που απογυμνώνει το εύπεπτο και ευχάριστο, για να μιλήσει για το βιωμένο δράμα του μέσου Έλληνα εκεί έξω. Αν ρωτάς κι εμένα, όμως, η ουσιαστική αφέλεια του Παπακαλιάτη είναι η τυφλή υποταγή του στα κινηματογραφικά πρότυπα που αντιγράφει. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα; Το «Αν...» έχει γυριστεί στην Αθήνα. Και, όπως σε κάθε μεγαλούπολη - πρωτεύουσα, ο κινηματογραφικός φακός πρέπει να διαφημίσει, με σχεδόν τουριστικό τρόπο, τα σύμβολα της πόλης στην οποία έγιναν τα γυρίσματα. Όπως σε κάθε μεγάλη παραγωγή του εξωτερικού, που θέλει να κάνει το θεατή μιας άλλης χώρας να «ταξιδέψει». Κι εσύ, ο έρμος, ντόπιος θεατής θα μειδιάσεις μετρώντας τις φορές που θα δεις την Ακρόπολη σε πλάνα. Αντιλαμβάνεσαι την αφέλεια; Όχι, Χριστόφορε Παπακαλιάτη, δεν είμαστε σε θέση να εξαγάγουμε αυτό το σινεμά, ούτε καν να ξεγελάσουμε τους δικούς μας ανθρώπους, ότι έχουμε κινηματογραφική βιομηχανία στην Ελλάδα.

Τι άλλο δεν έχουμε; Πρωταγωνιστές! Με το βάρος ν' αντέξουν στο πανί, διάβολε. Ο Παπακαλιάτης συντηρεί κι από μόνος του ένα σχεδόν ανύπαρκτο, εγχώριο star system και αυτό πουλάει σωστά στη μεγάλη οθόνη. Το υπόλοιπο καστ, όμως, ή στέκει αδύναμο (Καλογήρου) ή ανακυκλώνει προκάτ φιγούρες που έχει «φορέσει» για να επιζήσει στον κόσμο του πάλαι ποτέ... lifestyle (Σολωμού). Μπροστά στην ερμηνευτική ανεπάρκεια των σημερινών Ελλήνων ηθοποιών, τα σύντομα περάσματα και η **πείρα** των Κοντού και

Κωνσταντίνου, κάνουν με την άνεσή τους τις συγκρίσεις ακόμη πιο δραματικές... Sorry κιόλας, αλλά όταν ένα σκυλί (ονόματι Μοναξιά, πάμε παρακάτω...) κλέβει... υποκριτικά (!) την παράσταση από ολόκληρο το καστ σε μια ταινία, καταλαβαίνεις πως έχουμε σοβαρό πρόβλημα.

Σαν ετυμηγορία, τα ελαττώματα του «Αν...» δεν είναι τόσα ώστε αφενός μεν να μειώσουν το φιλμ αφετέρου δε να αποτρέψουν το θεατή από το να κόψει εισιτήριο και να μπει στην αίθουσα. Το ξαναλέω. Τις έχουμε **ανάγκη** αυτές τις ταινίες. Ο Παπακαλιάτης γύρισε μια ταινία που σέβεται τους κανόνες αυτού του προϊόντος, σε βαθμό να μιλάμε μέχρι και για... μπούμερανγκ! Το «Αν...» είναι καλύτερο από αυτό που αξίζουν οι μάζες για τις οποίες προορίζεται! Βλέπεται σαν ταινία, όχι για τον κανιβαλισμό που κουβαλάς μέσα σου προς το πρόσωπο του Παπακαλιάτη. Αν πας να σπάσεις πλάκα, θα εκπλαγείς. Δεν ξέρω, όμως, **αν** αυτό θα σου είναι ευχάριστο ή δυσάρεστο...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Ευπρόσωπο παράδειγμα ελληνικού, εμπορικών προδιαγραφών σινεμά, το οποίο αντιλαμβάνεται το σήμερα που ζεις, αλλά θέλει να κοιτάζει και το κινηματογραφικό μας παρελθόν με ήθος. Τα καλά και τα αρνητικά στοιχεία φέρνουν ισοπαλία που δε θα σου κοστίσει με ήττα και μετά το βραδινό σινεμαδάκι θα έχεις και όρεξη να το κουβεντιάσεις το όλο εγχείρημα. Αν ο κυνισμός είναι η κριτική που σκοπεύεις ν' ασκήσεις προτού καν το δεις, γιατί να μπεις στον κόπο;

LINK ME

official trailer

imdb

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΘΡΥΛΟΙ (2012)

(RISE OF THE GUARDIANS)

★★½☆☆

Είδος
Animation

Σκηνοθεσία
Πίτερ Ράμζι

Διάρκεια
97'

Διανομή
UIP

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Ο μοχθηρός Πίσσας, δηλαδή ο μπαμπούλας των παιδικών ονείρων, φιλοδοξεί να σβήσει την πίστη των παιδιών στους αγαπημένους τους θρύλους, όπως ο Άη Βασίλης, η νεράιδα των δοντιών και το λαγουδάκι του Πάσχα. Μαζί τους θα πολεμήσει ο Τζακ Πάγος.

Η «Χριστουγεννιάτικη» οικογενειακή ταινία αυτής της σεζόν δεν είναι ακριβώς τέτοια, αφού με την ποικιλία των ηρώων της, αφορά τα Χριστούγεννα, το Πάσχα, τους μικρούς φαφούτηδες και κάθε παιδί που κοιμάται το βράδυ και βλέπει όνειρα ή ρίχνει χιονόμπαλες το χειμώνα. Οι «Πέντε Θρύλοι» είναι μια εκδοχή των... «Avengers» για το παιδικό κοινό και ίσως αυτό να είναι και το μοναδικό πράγμα που μπορεί να συναρπάσει τους μεγαλύτερους που θα συνοδεύσουν τα παιδιά στην αίθουσα.

Κεντρικός χαρακτήρας είναι ο Τζακ Πάγος, ένας θρύλος κάπως δευτεροκλασάτος, αφού δε χαίρει της ίδιας εκτίμησης με τον Άη Βασίλη, ας πούμε, και δεν υπάρχει καταγεγραμμένος με μια χαρακτηριστική εικονογραφία. Το λαγουδάκι του Πάσχα, για παράδειγμα, είναι ένας λαγός που κρατάει βαμμένα αυγά. Ο Άη Βασίλης, ένας σωματώδης γενειοφόρος.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Ο Τζακ Πάγος και το λαγουδάκι του Πάσχα σε νέες περιπέτειες... ελληνικής μεταγλώττισης; Και τι θα κάνουνε οι drug dealers, ρε φίλε; Όλοι στην πείνα; Κρίμας...

Ο Τζακ Πάγος, όμως, δεν έχει εικόνα. Είναι ουσιαστικά άφαντος.

Αυτό είναι και το μεγαλύτερο πρόβλημα ταυτότητας του Τζακ. Ότι, δηλαδή, είναι μια φήμη και ότι δεν τον βλέπει ποτέ κανείς. Αυτό θα αλλάξει, όταν ο Τζακ αναβαθμιστεί στο βαθμό του Θρύλου από τους ανώτερους στην ιεραρχία «συναδέλφους» του, που θα χρειαστούν τη βοήθειά του.

Η επίθεση του μπαμπούλα Πίσσα, βασίζεται στην πίστη. Θέλει να εξαφανίσει την πίστη των παιδιών στο καλό και στο όνειρο, για να επικρατήσουν οι εφιάλτες και ο φόβος. Ενωμένοι οι θρύλοι, και με μπροστάρη τον Τζακ και τα παιδιά που θα αρχίσουν να πιστεύουν σ' αυτόν, θα αντεπιτεθούν.

Ο Πίτερ Ράμζι, που για χρόνια δούλεψε ως storyboard artist σε ένα πλήθος ταινιών, από το «Fight Club» μέχρι το «Minority Report» και το «Batman Forever», έχει καταφέρει να φτιάξει έναν κόσμο με παραμυθένια ατμόσφαιρα. Το μήνυμα της ταινίας είναι ότι πρέπει να πιστεύεις στο καλό που προκύπτει από την ένωση δυνάμεων. Μόνος του ο καθένας από τους θρύλους δεν κάνει κάτι σημαντικό, έστω κι αν ο Άη Βασίλης έχει τατουάζ στα χέρια («Naughty» στο ένα, «Nice» στο άλλο!) και ο πασχαλινός λαγός είναι τσαμπουκάς. Αυτή, όμως, είναι ίσως και η αδυναμία της ταινίας, αφού για την περισσότερη ώρα οι Θρύλοι απλώς τρέχουν με το έλκηθρο και πέφτουν ξανά και ξανά στα λαγούμια του λαγού.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ;

Για τα παιδιά κάτω των δέκα, η ταινία μοιάζει με δώρο. «Πέντε Θρύλοι στη συσκευασία του ενός». Οι μεγαλύτεροι, πάρτε μεγάλο κουτί popcorn να περνάει κάπως η ώρα. Η ταινία προβάλλεται μόνο μεταγλωττισμένη στα ελληνικά.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook

ΟΛΟΣ Ο ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

CLICK